

Dummet meg ut

Nå har jeg det ordentlig ille. Jeg jobber på en sjokoladefabrikk og lever i en liten leilighet i Oslo. Jeg har dessverre ikke så mye penger for tiden. Jeg lever mest på ost og tørre brødsiver, samt noen få sjokolader som jeg har fått gratis på jobben. Det meste av det jeg får i lønn går til neglelakk, klær, frisørtimer og å dra på byen med vennene mine. Jeg får alt for lite lønn. Jeg får 15 000 kr i måneden som går for det meste til de tingene. Dessverre settes alt fra telefonregninger til husleie på vent. Jeg vet jo innerst inne at dette er feil av meg. De fleste av mine venner har jobber som betaler langt mer enn min jobb gjør, og jeg synes det er vanskelig å takke nei til ting de ber meg på bare fordi jeg ikke har råd. Jeg føler det på en måte blir litt flaut. Det er ikke kult å måtte gå i den samme kjolen eller de samme støvlettene helg etter helg ute på byen. Jeg har kommet inn i en vond sirkel der jeg fortrenger regningene og heller går ut med venner for å ha det gøy. Når gjelden blir så stor som den er nå, er det umulig for meg å rydde opp i den likevel. Jeg har gitt opp!

Jeg har tenkt lenge på at jeg skal gå til sjefen å spørre om lønnsøkning, men jeg er redd for at det går galt, skikkelig galt. Jeg kjenner det strammer i både hals og mage. Jeg gruer meg veldig til dette, men jeg bestemmer meg for at dette må jeg bare gjøre. Akkurat nå føler jeg at dette er min eneste utvei. Jeg er ikke typen som egentlig ber om hjelp, eller i det hele tatt noe fra noen. Jeg vet jeg jobber hardt og at jeg står på i jobben min. Jeg føler jo at jeg fortjener lønnsøkning! Jeg bestemmer meg for at jeg allerede i morgen skal be om en samtale med sjefen.

Når morgenen er her våkner jeg med verdens største klump i magen. Jeg tar meg en lang varm dusj for å roe kroppen. Jeg titter inn i det tomme kjøleskapet og den tørre osten frister lite til frokost. Jeg bestemmer meg for å droppe frokost denne morgenen. Jeg gruer meg så mye at den sikkert bare hadde kommet i retur over doskåla likevel. Jeg tar på meg en stram svart kjole for å se litt mer ordentlig ut, men vanligvis går jeg mest i olabukser og en enkel t-skjorte på jobb. Jeg samler håret til en knute i nakken og tar på meg den nye beige leppestiften. I det jeg går ut av døra kaster jeg et blikk i speilet, og føler meg egentlig ganske ok. Dette skal jeg klare!

Jeg velger å gå til jobb denne dagen. Ikke har jeg penger til bensin heller ettersom jeg brukte de siste pengene ute med venninnene mine på byen på lørdag. Den friske luften klarer hodet og jeg får øvet meg på hva jeg skal si mens jeg tar spaseraturen bortover.

Når jeg kommer meg på jobb henger jeg fra meg jakka i garderoben og jeg går inn på kontoret der sjefen min jobber. Jeg banker på døra som om det var en redd 5 år gammel jente som banker på. Den lille gode følelsen jeg hadde i det jeg gikk ut av døra hjemme, er forsvunnet. Jeg hører at hun ber meg komme inn. Jeg går inn, er klam i hendene og setter meg i en stol. Jeg stirrer rett på henne, og sier det sånn det er. "Jeg trenger mere lønn. Jeg har ikke noe penger til salami engang". Alt jeg hadde øvd på og den fine talen min om den gode jobben jeg gjør forsvant ut av hodet mitt i det jeg gikk inn på det kontoret. Og alt jeg klarte å si var at jeg ikke hadde penger til salami en gang. Jeg sukker oppgitt over meg selv. Sjefen stirrer på meg, hun smiler ikke en gang før hun svarer "jeg kan ikke gi deg mer lønn. Jeg kan ikke gjøre det sånn helt uten videre".

Jeg kjenner jeg blir rasende, at ansiktet mitt blir rødt som en tomat og det føles som om det kommer damp ut av ørene mine selvom det egentlig ikke gjør det. Jeg skulle egentlig ønske det virkelig kom damp ut så hun kunne se hvordan jeg har det. Hvor fortvilet jeg er! Jeg føler meg liten og ydmyket. Jeg reiser meg opp å sier "du kan ikke gi meg sparken, for jeg sier opp!" Jeg

går ut av rommet rasende og river ned en vase på vei ut og jeg gir fullstendig blaffen i om den knuser.

Jeg går tilbake til den lille leiligheten jeg eier i Oslo og jeg føler meg helt helt alene. Når sinnet roer seg tenker jeg igjennom hva jeg egentlig har gjort. Herregud, sjefen hadde jo ikke tenkt til å gi meg sparken en gang. Hun sa bare at hun ikke kunne gi meg mer lønn sånn uten videre. Hvor dum går det an å bli? Kanskje ville hun gitt meg mer lønn dersom jeg bare hadde blitt der litt til og snakket med henne. Men jeg kan ikke gå tilbake nå. Det blir for flaut.

Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre lenger. Jeg vandrer rundt i den lille leiligheten min og ser bort på den store haugen med regninger. Og det er virkelig stor haug, en stor haug med store summer. Det er som det er en snøball som begynner å rulle og blir bare større å større. Inkasso, renter, renter, inkasso, ordene strømmer mot meg. Jeg får nesten ikke puste. Jeg føler at det kommer en ubeskrivelig skyldfølelse over at det er så mange uskyldige mennesker jeg skylder mye penger. En tåre gjemmer seg bak i øyekroken, men får ikke komme ut. Jeg kan ikke sette meg ned å gråte nå. Det vil ikke hjelpe noen.

Jeg tenker på hva jeg skal gjøre framover. Skal jeg selge bilen? Skal jeg prøve å få meg ny jobb? Skal jeg få meg en rik mann? Ja, for rike menn og nye jobber vokser jo på trær... NOT! Jeg bestemmer meg for at jeg ikke lengre kan stikke hodet i sanden. Det er jeg som har ansvaret for mitt eget liv. Jeg kjenner det er fristende å ringe foreldrene mine for å be om et lån til. Men nei, nok må være nok. Jeg er tross alt voksen og det er også på tide at jeg beviser det både ovenfor meg selv, men også for de rundt meg. Jeg bestemmer meg for å prøve å selge bilen min. Den er da tross alt verdt noe. Ja, så må jeg heller senke kravene og standarden og kjøre buss i noen år. Men det må jeg bare tåle.

Jeg legger den ut på Finn.no for en billig penge og ser om jeg får noen tusen for den. Jeg venter i spenning i noen timer og håper å høre et pling fra min gamle Acer pc. Og ikke før det har gått 4 timer, så hører jeg et pling og ser at det er noen som vil kjøpe bilen min for 146 000 kr! Med disse pengene kan jeg betale de fleste regningene mine. Jeg må klype meg i armen for å tro at det er sant.

Jeg setter meg ned på stolen og setter meg komfortabelt inn til bordet med den store bunken med regninger foran meg på pulten. Jeg tar regning for regning, og regner ut hvor mange penger jeg skylder. Dette er det lenge siden jeg har gjort. Jeg skylder totalt 246 000 kr og selv om det er mange penger, kan jeg betale over halvparten med bil pengene mine.

Når jeg er ferdig med det, bestemmer jeg meg for å bare bli ferdig med dette. Det føles så godt å få ordnet opp at jeg bestemmer meg for å prøve å selge leiligheten min her veldig sentralt i Oslo og heller kjøpe meg en leilighet litt lenger unna Oslo. Jeg titter igjen om annonsene på Finn.no og jeg finner en leilighet på nett for halve prisen av den jeg har nå. Den er minst like fin og har to rom mer enn jeg er vant til. Det er riktig nok på Skarnes, ca 1 time unna Oslo, men det ser koselig ut. Og jo mer jeg tenker på det jo riktigere føles det. Jeg ha jo bare godt av å komme meg litt unna Oslo hysteriet og maset om å hele tiden være med ut på restauranter, disko, teater og så videre. Det er visning den 13. desember å nå er det den 10. desember.

Når dagen er her setter jeg meg på toget og drar på visningen med en uventet god følelse i hele kroppen. Når jeg kommer inn i leiligheten møter jeg en sur mann som helt sikkert eier leiligheten. Han ser ganske så stygt på meg og han tenker sikkert at jeg er mindre verdig enn alle de andre her fordi det er bare gamlinger på sånn 40 til 50 år.

Når jeg ser igjennom denne leiligheten tenker jeg den er perfekt for meg. Jeg får betalt alle regningene mine og jeg kan fortsette å gå like mye til frisøren. Jeg vil også ha råd til min egen sjokolade og salami på brødiskiva.

Jeg bestemmer meg for å legge inn bud på leiligheten. Jeg føler meg sikker, sikker som jeg aldri har hvert før på at jeg får denne leiligheten slik at jeg får ryddet opp alt det rotet jeg har laget.

Tilbake i min egen leilighet i Oslo, ser jeg på en film i håp om at tiden skal gå litt fortere. Men jeg klarer ikke å sitte å kose meg med filmen. Jeg tenker kun på leiligheten. Jeg slår av filmen og vil heller se på Luksusfellen på tv for å få forhåpninger om at jeg kan få like mye lykke med meg som dem på Luksusfellen. Det kribler i magen av spenning.

Når det har gått en dag har jeg egentlig gitt opp forhåpningene om at den leiligheten kan bli min. Men plutselig ringer telefonen og jeg løper bort til mobilen fordi jeg håper de ikke skal legge på før jeg rekker å ta den. Jeg rekker fram til mobilen å ser at det er, at det er.....Det er mamma. Jeg blir skuffet, skuffet over at det ikke var jeg som fikk leiligheten. "Hei mamma...Nei, jeg fikk ikke leiligheten", svarer jeg mammat og kjenner at tårene presser på. Mamma blir lei seg på mine vegne.

Når jeg går ut av samtalen med mamma ser jeg at jeg har et tapt anrop på telefonen mens jeg har snakket med mamma. Er det den sure mannen fra leiligheten? Det var i alle fall et nummer som var ukjent for meg. Jeg ringer nummeret... Er det lov å håpe igjen...?

"Hei,vi vil ha den gleden av å si deg at du har fått leiligheten på Skarnes"

"For min pris?! Sier jeg med verdens lykkeligste stemme"

"Ja, for din pris,vi skulle ikke tatt en kaffe over papir arbeidet på en kafè her på Skarnes?"

Jeg kjenner at jeg gleder meg masse til i morgen.

Dagen etterpå, møter jeg den sure mannen som egentlig ikke er så sur allikevel. Jeg ser han i det han kommer inn på Kaffejentene, og han har et sjarmerende glimt i øynene. Han kommer spradene bortover mot mitt bord og jeg kjenner humøret hans smitte over på meg. Han setter seg ned og vi bestiller en kaffe før vi begynner med å skrive under kontrakten til leiligheten. Etter vi har tatt alt papir arbeidet, går vi til leiligheten slik at han kan gi meg mer oversikt på hva som er hvor osv...

Deretter etterlater han alt til meg. Jeg føler en enorm lykkefølelse. Endelig ser det ut til at alt kan ordne seg. Jeg har til og med tenkt til å søke på en jobb på Skarnes som ser ut til at den kan være perfekt for meg.

En måned etter har jeg fått alt på plass. Jeg har seng, kjøkken, bad og alt du kan tenke deg. Og i tillegg fikk jeg den jobben i Sør-Odal sparebank. Jeg får godt betalt og har ikke en eneste så liten klump i magen lenger. Ja, og så har jeg begynt å date han huseieren. Men hvordan det vil gå, det er det for tidlig å si noe om ennå.

